

Arrest

nr. 139 814 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 17 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om

machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 7 maart 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij flexitools, d.d. 04.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 16.09.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 19.01.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft zich ingeschreven voor Nederlandse lessen, legt een arbeidsovereenkomst, een huurcontract en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

1.3. Op 17 februari 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 7 maart 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 26/01/2012, wordt aan O.K. (...).

van NIGERIA nationaliteit, (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 06/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art 7, alinea

1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing zoals hieronder blijkt is in strijd met de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Deze beslissing houdt tevens geen rekening met het evenredigheidsbeginsel.

Volgens de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens mag niemand onderworpen worden aan foltering of onmenselijke behandeling.

Aangezien het ontbreken van medische voorzieningen en opvang in het land van herkomst van de zieke vreemdeling een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kan opleveren.

In die zin besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk dat de verwijdering van een ernstig zieke onderdaan van het Caraïbische eiland St. Kitts in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens.

Het Hof hield hierbij rekening met de ernst van de ziekte en de onmogelijkheid voor de betrokkene om toegang te krijgen tot medische zorgen in zijn land van herkomst.

"Given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, the court must reserve to itself sufficient flexibility to address the application of that Article in other contexts which might arise. It is not therefore prevented from scrutinizing an applicant's claim under Article 3 where the source of the risk of proscribed treatment in the receiving country stems from factors which cannot engage either directly or indirectly the responsibility of the public authorities of that country, or which, taken alone, do not in themselves infringe the standards of that Article. To limit the application of Article 3 in this manner would be to undermine the absolute character of its protection. In any such contexts, however, the court must subject all the circumstances surrounding the case to a rigorous scrutiny, especially the applicants personal situation in the expelling State."

De kinderen van verzoekster lijden aan ernstige medische problemen die de terugkeer van het gezin naar Nigeria onmogelijk maken.

Uit het gedetailleerde medisch attest van Zowel Dr. VANDENBERGHE als Dr. VAN DEN AKKER blijkt dat de kinderen lijdt aan de volgende aandoeningen:

SIKKELCELANEMIE (O.H.)

Purulente Pericarditis (O.G.)

Er is geen twijfel over de ernst van deze aandoening.

De kinderen moeten zich regelmatig door specialisten laten opvolgen teneinde de complicaties te vermijden;

Gelet op de precaire financiële situatie van zijn moeder die zonder verblijfsvergunning in België verblijft en het feit dat zij verder geen familie in Nigeria heeft die haar kan onderhouden, verkeren de kinderen in de onmogelijkheid om hun behandeling in Nigeria te volgen;

De medische kosten van de kinderen zijn zonder de tussenkomst van de verzekering of een andere sociale zekerheidssysteem niet te betalen.

Met betrekking tot de financiële en sociale situatie van verzoekster in haar land van herkomst dient gepreciseerde te worden dat verzoekster geen familie meer heeft die voor haar in Nigeria kan zorgen. Financieel zit ze ook in een zeer zwakke positie. Verzoekster woont sedert geruime tijd in België en haar banden met het land van herkomst werden hierdoor verbroken.

De medische kosten van de kinderen van verzoekster zijn zonder de tussenkomst van de verzekering of een andere sociale zekerheidssysteem niet te betalen.

In geval van terugkeer naar haar land van herkomst zal verzoekster ongetwijfeld onderworpen worden aan onmenselijke behandeling.

Volgens het evenredigheidsbeginsel dient de overheid ervoor te zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van haar beslissing voor de burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van die beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen door een administratieve overheid zodat de algemeen beginselen van behoorlijk bestuur toegepast kunnen worden.

De verwerende partij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster gegeven hoewel de kinderen van verzoekster ernstig ziek zijn. De ernst van haar medische situatie blijkt duidelijk uit het medisch rapporten van de dokter.

Aangezien er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De betreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoekster, schendt zij het artikel 3 EVRM.

Het is algemeen geweten dat Nigeria sedert geruime tijd naar een burgeroorlog afglijdt. Sedert enkele maanden worden honderden Nigerianen dagelijks gedood omwille van de spanningen tussen de moslims en de christenen.

In een artikel van VK Banen dd. 21/01/2012 werd het volgende over de toestand in Nigeria geschreven: Nigeria is opgeschrikt door de zoveelste aanval van de islamitische terreurgroep Boko Haram. Bij een van de bloedigste aanslagen tot nu toe kwamen gisteravond in de noordelijke stad Kani waarschijnlijk meer dan 140 mensen om het leven.(....)

DE aanslagen in Kano, dat eerder van Boko Haram verschoond leek te blijven, tonen ook dat de beweging zich verspreidt. Sommige waarnemers menen dat niet sprake is van één groep, maar dat binnen Boko Haram diverse facties actief zijn met deels eigen motieven.

Voor sommigen is het doemscenario aangebroken. Nigeria, het land waar moslims en christenen door Britse koloniale tot een knellende band zijn gesmeed, dreigt zichzelf te gronde te richten. Zo althans ziet bijvoorbeeld de schrijver en Nobelprijswinnaar Woyale Soyinka het Volgens hem is een vergelijking met de Biafra-burgeroorlog eind jaar zestig van de vorige eeuw, die een miljoen mensen het leven kostte, niet

overdreven. "we zien de natie de weg richting burgeroorlog gaan", zei hij in een interview met de BBC.

De door de verwerende partij genomen beslissing is dan kennelijk onredelijk en onevenredig met het nadeel dat dit voor verzoekster veroorzaakt.

Deze verwijdering zal verzoekster in de onmogelijkheid stellen om terug naar België te komen, waar haar kinderen ondertussen verzorgd worden.

Men zou van een redelijke overheid verwachten dat zij de aanwezigheid van verzoekster in het grondgebied duldt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel alsmede het redelijkheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. Er moet worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van de in punt 1.1. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt in dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen, de gemachtigde van de minister c.g. staatssecretaris dient na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De eerste bestreden beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen gegronde redenen voorhanden zijn om een verblijfsmachtiging te verlenen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

3.3. Verzoekster stelt dat artikel 3 EVRM werd geschonden nu haar kinderen lijden aan ernstige medische problemen die de terugkeer van het gezin naar Nigeria onmogelijk maken en er geen rekening wordt gehouden met de concrete situatie in Nigeria hoewel het algemeen geweten is dat dit land sedert geruime tijd naar een burgeroorlog afglijdt omwille van spanningen tussen moslims en christenen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat in artikel 3 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden gelezen, maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde in casu niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat verzoekster, in het kader van een verblijfsaanvraag om humanitaire redenen, de plicht heeft om in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048) alsook de redenen om haar te machtigen tot een verblijf langer dan drie maanden. Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat en wat de gegronde redenen voor een eventuele toekenning van een verblijfsmachtiging zijn. In die zin ligt de bewijslast bij verzoekster.

Uit een lezing van de in punt 1.1. vermelde aanvraag blijkt dat verzoekster geen enkele melding maakte van de ernstige medische problemen van haar kinderen noch van een vrees voor een burgeroorlog in Nigeria. Wat betreft de medische attesten die bij het verzoekschrift worden gevoegd, blijkt uit het administratief dossier niet dat deze stukken aan de gemachtigde werden voorgelegd voor datum van de bestreden beslissingen. De stukken blijken bovendien te dateren van na de bestreden beslissingen. Verzoekster kan bijgevolg de gemachtigde niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met deze elementen en argumenten die hem niet kenbaar werden gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster de determinerende motieven van de eerste bestreden beslissing niet concreet en precies betwist, laat staan weerlegt, zodat deze gehandhaafd blijven. In zoverre verzoekster nieuwe elementen en nieuwe stukken bijbrengt, vraagt verzoekster eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982), zo niet zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden.

3.4. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het in principe de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel

risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

De Raad wijst erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*.

In casu, waar de beweerdde schending van artikel 3 EVRM verbonden is met de medische situatie van de kinderen van verzoekster, wijst de Raad er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Het is aan de verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de kinderen bij terugkeer naar het land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Daargelaten de vraag of de ziekte van de kinderen de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM bereikt - die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte - stelt de Raad vast dat verzoekster niet ontkent dat een adequate behandeling in het land van herkomst beschikbaar is. Zij stelt evenwel dat deze behandeling niet toegankelijk is omwille van haar precaire financiële situatie en het feit dat zij verder geen familie in Nigeria heeft die haar kan onderhouden. Zij stelt dat ze de medische kosten zonder tussenkomst van de verzekering of een ander sociale zekerheidssysteem niet kan betalen.

Verzoeksters betoog is zeer summier en ongestaafd. Zoals reeds gesteld, in het kader van een aangevoerde grief op basis van artikel 3 EVRM, komt het aan verzoekster om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering bij terugkeer naar het land van herkomst. Vastgesteld moet worden dat verzoekster geen enkel concreet element noch een begin van bewijs aanbrengt m.b.t. de ontoegankelijkheid van de benodigde medische behandeling voor kinderen in Nigeria, maar dat zij zich beperkt tot loutere beweringen. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er in casu sprake is van een zeer uitzonderlijk geval waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen verwijdering dwingend zijn. Voorts stelt de Raad vast, op basis van een aanvulling van het administratief dossier, dat zij op 2 april 2012 een aanvraag indiende om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij medische aandoeningen in hoofde van haar kinderen werden aangehaald. Deze aanvraag werd op 23 oktober 2012 onontvankelijk verklaard, waarbij de gemachtigde motiveerde dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster geen beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing.

Met betrekking tot de situatie in Nigeria, stelt de Raad vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift wederom beperkt tot loutere beweringen en zij geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten weet aan te brengen (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, met name de spanningen tussen moslims en christenen en de aanvallen van Boko Haram, volstaat niet. De verzoekster moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, quod non in casu.

De Raad wijst er verder op dat slechts zeer uitzonderlijk een situatie van veralgemeend geweld in het land van herkomst aanleiding geven tot bescherming onder artikel 3 EVRM. In zulke uitzonderlijke situaties bestaat het reëel risico op slechte behandeling eenvoudigweg doordat bij terugkeer de verzoekende partij aan zulk geweld zal worden blootgesteld. (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 216). Het EHRM heeft echter zeer duidelijk gesteld dat een situatie van veralgemeend geweld in het land van terugkeer een voldoende niveau van intensiteit dient te bereiken om zulk reëel risico op slechte behandeling te creëren. Enkel in “de meest extreme gevallen” zal een situatie van veralgemeend geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partij bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld bij terugkeer.

Verzoekster stelt dat het algemeen geweten is dat Nigeria naar een burgeroorlog afglijdt, maar zij staaft dit algemeen betoog niet nu zij niet verwijst naar algemene landenrapporten waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Zij toont niet aan dat het algemeen geweten is dat de situatie in Nigeria dermate onveilig is dat van de gemachtigde kon worden verwacht dat hij hieromtrent motiveert. Uit het administratief dossier blijkt dat het krantenartikel dat verzoekster thans voorlegt, geenszins aan de gemachtigde werd voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat hij er geen rekening mee kon houden. Bovendien moet worden opgemerkt dat één enkel voorgelegd krantenartikel bezwaarlijk als een begin van bewijs kan gelden van een uitzonderlijke en extreme situatie van veralgemeend geweld in Nigeria. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat het verzoekster vrij staat om een asielaanvraag in te dienen, uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat zulke aanvraag werd ingediend.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM heeft miskend.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het middel is reeds voldoende gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde, in het licht van artikel 3 EVRM, de bestreden beslissingen op onredelijke wijze heeft genomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES